

Л.І. Ловигіна

СТРУНИ

СЕРЦЯ

Передмова

Чудовий і неповторний рідний край! Його історичне минуле, динамічне сьогодення та непізнане майбутнє... Воно невіддільне від людських доль.

Безмежні поля, квітучі сади Сумщини, дивовижна краса лісу та в'юнка голуба стрічка Груні. Усе це милує око, тішить душу, торкається серця - і виливається рядками поезії.

Свою збірку ліричних поетичних творів присвячую своїм вихованцям різних років, з якими я творчо працюю зараз та мала можливість працювати раніше.

Поезію використовую в навчально-виховному процесі для пробудження патріотичних почуттів у школярів, під час вивчення теми «Рідний край» з природознавства та навчаю дітей мистецтву віршування.

Збірка призначена для вчителів загальноосвітніх шкіл з метою використання в навчально-виховному процесі.

Липоводолинській
центральної районній
бібліотеці імені Л.М. Новаченка
від Ловкєної Людмили Іванівни
на заарку про цікаву тему зустріч.
28.01.2016 року

МОЄ СЕЛО

Лелечий край, серпанками повитий,
Де вперше ти зробив крок по землі.
Тут пахне м'ятою - це Підставки у цвіті.
Оте село, що світить зіркою у млі.

Околиці його колишуться у житі,
І жайворонка трель до серця долина.
Тут Божа благодать І наймиліше в світі:
Це батьківщина, рай... Це рідна сторона...
, 2009 р.

ПІДСТАВКИ

Є на світі сіл багато,
Та одне із них
Називаю краєм тата
Й матері моїх.

Його історія і здавна
Тече до наших днів.
Петра-царя торкнулась слава
Могутніх трьох дубів.

Увіковічили їх люди —
Лишили на гербі.
Нащадки вдячними хай будуть
За цінності такі.

Сади цвітуть, буяють квітом.
Ось вправно тьохка соловей.
І підставчани працьовиті —
З відкритим серцем до людей.

Вони клопочуться у полі.
І на весіллі мастаки,
А дітлахи спішать до школи,
Щоби навчатись залюбки.

Найкращим з віку і довіку
Було і є моє село!
Хай додає зозуля ліку,
Щоб ліпше жити нам було!
2009 р.

ОДА ПРИРОДІ

Гойдає вітер в полі колосочок,
Нашіптує траві про ранки голубі.
Почуйте! То природи голосочок –
Він зрозумілий ще мені й тобі...

Дзюрчить в долині десь струмочок,
Наспівує вербі про далі осяйні.
Прислухайтесь! Природи голосочок –
Він зрозумілий ще тобі й мені...

Упала зірка через темне небо,
Вночі нам освітила довгий шлях.
Людино! То піклується про тебе
Природа-матінка, оспівана в віках.

Озався десь у лузі соловейко,
Щебече про весну в моїм краю.
Ти зупинись! Скажи щире словечко
Про радість, що живить душу твою.

Затанцював на листі срібний дощик,
І оновилося все у селах і містах.
Ось глянь! Як забував чебрець та хвощик
Щоб нас зцілить й продовжити життя.

Ще веселка воду набирає
В Дніпрі, у Тисі, Доні та Десні.
Хай усмішка в природи не згасає.
Не потьмяніє в атомі й вогні.

Хай полином не пороете планета,
І в попіл не вбирається земля.
Твоє життя! Це дорога монета,
Щоб заплатити ним за небуття.

Всі люди світу! Станьте не сторожі
Верби й калини, поля і ставка.
Утри сльозу! Бо плаката негоже.
Коли в природі благодать така.

2011 р.

СВІЧКА ПАМ'ЯТІ

Тінь смерті над моєю Україною
Тинялась скрізь удень, вночі...
У 33-м люди гинули родинами.
Шептали діти :«Хліба...» -плачучи.

Запали очі... Виснажені голодом
Ледь-ледь ступали ноги по землі.
Та жнивне поле подихало холодом,
Що трудівник засіяв у селі.

Колише вітер колос золотистий.
Ввірвався в дім, рипить дверима...
Не вийде більше мати у намисті,
Злягла на лавці з непорушними очима.

А он під тином вкупі туляться
Ще троє діток змучених до смерті.
Не стало батька, бабці... Спустіла вулиця...
І бешкетує лихо на Україні вперто.

О, Боже! Зглянься над моїм народом!
Навіщо стільки жертв?! Загублених життів?!
Я пам'ятаю чорні плями родоводу,
І свічка Пам'яті палає отих голодних днів.

2008

Україна... Голод... Нечувані муки...
Крає серце страшна печать.
Заламує мати до неба руки –
Остання дитина відходить у даль.

Застигло у горлі прокляття гірке.
Посунулась тінню у поле...
Зустріло колосся п гомінке,
Обплутане смертю і горем.

Замовкла... Припала до ниви в безтямі,
А руки стискають достигле стебельце...
І думкою лине на цвинтар, до ями...
Де ж люди?.. Немає... Спинилося серце.

2008

СЕНС ЖИТТЯ

Щедроті долі тішать наше серце,
Зруйнують мури, навіть кам'яні,
Затьмарять розум... Скажу відверто;
Не це потрібно людям на Землі.

Запанували враз нестерпні буревії -
І потьмяніли кольори життя...
Прийди до світла віри і надії.
Спасенного духовного життя.

Хай проростуть в тобі нетлінні
Добра і правди паростки міцні.
Неси в суспільство ти сумлінно
Слова Ісуса. Гріх згине у борні.

Бо світло тьму перемагає.
На зміну ночі прийде день.
Молитви кращої немає,
Як та, що захистить людей.

2008 р.

МОЯ ЗОРЯ

Серед тисячі земних світил,
Що палають з віку і до віку,
Додає мені наснаги й сил
Сухомлинського душа велика.

Діти, вихованці, покоління —
Неповторні і святі слова.
Буде заспокоєним сумління:
Я ступаю в клас — душа співа.

За велінням долі я торкаюсь
Ніжної дитячої душі.
Сіять добре, вічне намагаюсь,
Щоб давали сходи паростки усі.

Хай юнача сутність дякою озветься,
Все вона вбирає, як земля росу.
Залишаю дітям частку свого серця.
Ставлю на сторожі мудрість і красу.

2008 р.

МОЄ СЕЛО

Сл. Л.І. Ловигіної
Муз. С.В. Гуці

1.Лелечий рідний край, серпанками повитий,
Де вперше ти зробив крок по оцій землі.
Тут пахне м'ятою - де Підставки у цвіті,
Оте село, що світить зіркою у млі.

Приспів:

Тут завжди сходить сонце й наливає колос.
Лелека на крилі добро усім несе.
Моє село, як материнський рідний голос,
Люблю тебе понад усе. понад усе.

2.Околиці його колишуться у житі
І жайворонка трель до серця долина,
Тут Божа благодать і наймиліше в світі.
Це батьківщина, рай,.. Це рідна сторона.

Приспів:

Тут завжди сходить сонце й половіє жито.
Лелека на крилі добро усім несе.
Моє село, до тебе вся душа відкрита.
Люблю тебе понад усе, понад усе.

2012 р.

ЖУРАВЛІ

Ключем летять у вирій журавлі,
Лишаючи в повітрі щемний сум.
Чекають їх оті чужі краї.
Де рай не знищить ностальгічних дум.

Летять вони, щоб повернутись знову,
На рідну землю весну принести.
Щоб слухать рідну українську мову,
Щоб ліс і поле зором обвести.

Уже розтав їх слід у високості.
Спустошене гніздо на башні сночива.
Спішить на санях вже зима у гості
І журавлину стежку снігом у крива.
2012 р.

ПАННА ОСІНЬ

Сл. Л.І. Ловигіної
Муз. С.В. Гуцці

1. Устеляє осінь землю жовтим листом,
І прощальну пісню ронять журавлі.
Приміря калина вогняне намисто,
Проганяє смуток з рідної землі.

Приспів:

Осінь, осінь - величава панна
Вмилася туманом, лине на крилі.
Вітер грає струнами так гарно,
У танок збира мелодії сумні.

2. Залились рум'янцем стиха горді клени.
Заховавши мрії у лапятий лист.
Панно Осене, вернись теплом до мене,
Не руйнуй останньої надії міст.

Приспів:

Осінь, осінь - величава панна
Вмилася туманом, лине на крилі.
Вітер грає струнами так гарно,
У танок збира мелодії сумні.

2015 р.

НАШ ВИБІР

Увірвалась звістка птахом на світанні,
Защеміла болем в молодих серцях.
Скликала нескорених стати на майдані,
Захистити вибір: європейський шлях.

Злинув над країною вільний дух козачий,
Об'єднав у коло весь студентський гарт.
Пробудись народе, стрепенись земляче, -
Твою долю править ненависний кат!

Розірвала пута, заховала сполох
Перша ненароком згублена душа.
Там за барикадою цілить в тебе ворог
І на мирну зустріч шансу не лиша.

Зазіха підступно на чужі святині
Вже осатанілий Путін із Кремля.
Та Небесна Сотня береже віднині
Береги Дніпрові, гори і моря.

2016 р.

ЗМІСТ

Передмова.....	2
Моє село.....	3
Підставки	3
Ода природі	4
Свічка пам'яті	5
Україна...Голод...Нечувані муки	5
Сенс життя.....	6
Моя зоря.....	6
Моє вело (Гімн Підставок)....	7
Журавлі	8
Панна Осінь (пісня)	8
Наш вибір.....	9